

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

Ναί, τὴν ἀκούω!

ΕΡΡΙΚΟΣ

Αὐτὸ καλὸ! ἔτοιμος εἰμαι. "Ὅταν
ξυπνήσω κάποιος θὰ μοῦ πῇ: "Ελα μαζί μου.
"Επειτα τὸ φῶς οὐδεὶς. "Εδῶ μέσα θὰ παρόση,
ἕνας ποῦ βλέπει ὡς καὶ ὁ τυφλὸς πεθαίνει.
"Ὡς τόσο σ' εἶδα—καί...

ΡΑΟΥΤΕΝΤΕΛΑ·Ι·Ν

"Αποκοιμήσου,
δικός μου εἶς' ὅταν ξυπνήσης.
Πόθεις, μετὰ τὴν δύναμί σου
νὰ τὸν γινῶν ὡς μετὰ βοήθειάν σου.

(Κάνει σχήματα κοντὰ στὸ τζάκι, λέγοντα ταυ-
τόχρονα).

Μαγεμένοι θησαυροὶ θέλουν νὰ βροῦν
σιτὸ φῶς, στὰ βάθη δὲ φωτίζονται.
"Αδίκαι οἱ δράκοντες φωτιὰς σκορπίζουν,
σιτὴ δύναμή τὴν τέχνην ὑποχωροῦν.
Μὰ ἐμεῖς ὑπερηφανοὶ μετὰ χάρά μας
τὸν ἐλευθερωτὴν μας ἔχομε' ἀρχοντὰ μας!

(Με χειρονομία πρὸς τὸν Ἑρρίκον).

"Ενο, δύο, τρία: Ξαναγεννῶσαι
καὶ μετὰ τὸ ξαναγέννημα ἐλευθερώσου.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Τὶ ἔπαθα; "Απὸ ποῖον ἔλπο ξυπνάω;
"Απ' τάνοιχτο παράθυρο ποῖας ἀγῆς ἡλίου
μπαίνει τὸ χέρι μου χρυσόνοτος; ὦ αὐτὰ
πρωινή! Αἶ, οὐρανέ, τὸ θέλημά σου ἂν εἶναι,
ἂν αὐτὴ ἡ δύναμις ποῦ μέσα μου σαλεύει,
ἂν αὐτὴ ἡ νέα ὁρμή τοῦ στήθους μου ἔνα νεῦμα,
ἔνα σημεῖο εἶναι τοῦ θελήματός σου—τότε
θέλω ἂν ποτε μου ἀναστήθῃ τὰ βήματά μου
μὴ φορὰ ἀκόμα στὴ ζωὴ νὰ τὰ γυρίσω,
μὴ φορὰ ἀκόμα νὰ ποθήσω, νὰ πασχίσω,
νὰ ἐλπίσω, νὰ τολμήσω, —νὰ δημιουργήσω,
νὰ δημιουργήσω.

(ἔρχεται ἡ Νιάδα).

Σὺ εἶσαι, Μάγδα;
ΜΑΓΔΑ

"Εξέπλησες;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ναί, Μάγδα, εἶσαι σύ;
ΜΑΓΔΑ (ὀλόχαρην).
Πῶς εἶσαι;

ΕΡΡΙΚΟΣ

Καλὰ! — "Αχ, καλὰ. Θὰ ζήσω. Αἰσθάνομαι: Θὰ
ζήσω.

Τὸ αἰσθάνομαι.

ΜΑΓΔΑ (ἐξαλλην).

Ζή, ζή—ὦ καλὸ μου! Ἐρρίκε! Ἐρρίκε!

Κ. ΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

— Αὐριο βράδι θὰ γίνῃ στὴ σάλα τοῦ «Παρνασσού»
πανηγυρικὴ παράσταση μετὰ τὸ «Μυστικὸ τῆς Ζωῆς».

— Ὁ φιλόσοφος συγγραφέας τοῦ θὰ παραστήσῃ μπου-
στά στὸν κόσμον μετὰ ποῖον τρόπο τὰ κατάφερε νὰ γίνῃ τόση
κευδέντα στὸν τύπον γὰρ τὴν φιλοσοφικὴν ἀνοήθειάν του καὶ
πῶς ξεμυάλῃς τοὺς ἀμυαλοὺς γιαντροὺς μας.

— Ἡ παράστασις θὰ πετύχῃ γιὰ τὴν προστατεύουσιν
οἱ κ.κ. Σημαντήρας, πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, Χα-
τζηδάκης Πρύτ. στὸ Πανεπιστήμιον, Ἀργυρόπουλος πρό-
εδρος τοῦ Παρνασσού, ὁ καθηγητὴς Κατσαρᾶς, ὁ Δ. Ἀρα-
βαντινός, ὁ Μιταυτοῆς, ὁ Δ. Γ. Ράλλης καὶ ὁ Πετρίδης
ἀξιωματικὸς τοῦ Πυροβολικοῦ.

— Δὲν μπορούσαν νὰ λείψουν ἀπὸ τέτοια παράστασις
οἱ ἐπιστημονικαί, γὰρ νὰ γίνῃ ἔτσι ἐπίσημον καὶ τὸ μα-
κάριον.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-

ρικὸ φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κιάσκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν
Σταθμοῦ Τροχιδόρου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.
Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΣΟ

γιὰ τὸ συγγραφέα τοῦ «Μυστικοῦ τῆς Ζωῆς»
δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε πολλὰ λόγια· τὸν ξέρετε
καὶ τὸν ξέρουμε· ξέρετε καὶ ὁ ἴδιος ἀρκετὰ καλὰ
τὸν ἑαυτὸν καὶ θὰ γελᾷ κατὰ ἀπὸ τὰ
ἀγνιστωμένα μυστάκια του γὰρ ὅσα γραφί-
κανε καὶ γράφονται ἀκόμα στὴς φημερίδες
γιὰ τὸ σοφὸ ἄτομό του καὶ τὸ σοφώτερον ἔργον
του, μαθές. Ξέρετε καὶ τὴς φημερίδες μας·
ξέρετε μετὰ πόση λαφροκεφαλιά δημιουργοῦνε
μεγάλους ἄντρες καὶ μετὰ πόση τσαχπινιά σερ-
βίζουν μπαγατάκια φαγιά στὸ κοινό, ὅταν τοὺς
λείπουν «ἐπικάκια», ποῦ τὰ λένε, θέματα νὰ
γιομίσουν τὴς κολῶνες τους. Συγγραφεὺς λοι-
πὸν καὶ φημερίδες παραμερίζουνε στὸ ἀρι-
στερό, ἀφοῦ καὶ γὰρ νὰ δυνὸ σοβαρὴ κουβέντα
δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Μένουν τώρα στὴ σκηνὴ ἀπάνου οἱ ἐπι-
στήμονες, ὅσοι ἀδιάντροπα ρεκλαμάρανε μιὰ
ἀνοησία—γιὰ νὰ μὴν τὴν ποῦμε «μπαγαλον-
τιά»—ὅσοι ρεζιλέψανε δηλ. τὸ ἐπάγγελμά τους
καὶ τοὺς τίτλους τους γὰρ νὰ καθίσουνε στὸ
σβέγκο τοῦ κοσμάκη ἕνα σαλιμπάγκο ποῦ
βγήκε μέσα στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα νὰ φωνάξῃ
πῶς λύνει γιαντρικὰ ζητήματα δίχως νάναί γιαν-
τρος καὶ βλέπει τί γίνεται στὸν πλανήτη "Αρῆ
δίχως νὰ ζυγώσει κανονιάλι στὸ μάτι του.

"Α δὲν μπαίνανε στὴ μέση οἱ γιαντροὶ—ὁ
ἕνας καθηγητὴς, ὁ ἄλλος ὑφηγητὴς, ὁ τρίτος
εἰδικὸς νευρολόγος, ὁ τέταρτος γενι-
κὸς... τσαρλατανολόγος, ὁ πέμπτος... δὲν ξέ-
ρουμε κ' ἐμεῖς τί, —τὸ Κουρούπειο φι-
λοσοφικὸν κατασκευάσμα θὰ περνοῦσε γὰρ συν-
ηθισμένον δημοσιογραφικὸν ἀνάγνωσμα, ἕνα εἶ-
δος «Μαρία Πενταγιώτισσα» ἢ «κατορθώ-
ματα Μουρούζη», καὶ ὁ κοσμάκης θὰ γελοῦσε
μ' αὐτὸ ἢ θάκλαιγε... τὴν πεντάρα ποῦ ἄδικα
θᾶδινε νάγοράσει τὴ φημερίδα ποῦ θὰν τὸ
δημοσίευε. Μὰ, βλέπετε, καταπιαστήκανε τὴ
δουλιὰ οἱ γιαντροὶ καὶ τὸ πρᾶμ' ἀλλάζει ὄψη
ἀπὸ ἀνούσιο ἀνάγνωσμα μεταμορφώνεται σὲ
ἀδιάντροπη τσαρλατανιά τοῦ χειρότερου εἶδους,
ἕνα εἶδος δόκανο ποῦ στήνεται στὸν κοσμάκη,

ἀφοῦ ὅλ' οἱ νιοτόροι κλείσανε τὰ σοβαρὰ
τάδερα τους μετὰ τὴν ροιζέτα πῶς πρέπει νὰ
βρεθῇ ἕνας ἡλίθιος Μαικήρας νὰ ποιηθῇ
τὸν καινούριον αὐτὸ Ὁράτιον τῆς... δημοσιογρα-
φίας νὰ τυπώσῃ τὸ ἔργον του... γὰρ νὰ δοξάσῃ
τὴν πατρίδα!

Ξέρουμε γιὰτὶ μιλήσανε οἱ γιαντροὶ. Μιλή-
σανε ἀπὸ ρεκλαμολογία καὶ ἀπὸ φη-
μεριδογραφία (δυνὸ καινούριος ἐκδήλωσις τοῦ
ἐκφυλισμοῦ ποῦ θὰ μᾶς τὴς πε-
ριγράψῃ δίχως ἄλλο καμιά μέρα ὁ φίλιτος
νευρολόγος κ. Μιταντοῆς) καὶ μιλήσανε ἔτσι
μόνον καὶ μόνο γιὰτὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μυ-
στικοῦ τῆς Ζωῆς καὶ τῆς ρεκλάμας» εἶναι δη-
μοσιογράφος κ' ἔχει ἀπλωμένες τὴς ἀρίδεις του
σὲ πέντε ἔξη Ἀθηναῖκες φημερίδες. Ἄν ὁ συ-
γγραφεὺς ἔκανε ἄλλη δουλιὰ—ἂν εἴτανε τσαγκά-
ρης, νὰ ποῦμε—, πρῶτοι πρῶτοι οἱ γιαντροὶ
ποῦ τὸν ρεκλαμάρανε θὰν τὸν στέλνανε νὰ
κάνει συντροφιά τοῦ καιμένου τοῦ Δέσφου
ποῦ ἀνακάλυψε τὸ μυστικὸν νὰ γιαντρεῖ τοὺς
κάλους. Νὰ χαίρουνται καὶ νὰ μᾶς βγνώμο-
νοῦνε οἱ νιοτόροι μας ποῦ τόσο ἀπαλὰ κροῖον-
με τὸ βαρὺ φέρεμά τους. Ἄ δὲν τὸ εἰχάραμε
σ' ἀρρώστεια τοὺς ψυχικὴν, θὰ μπορούσαμε νὰ
ποῦμε, μ' ὅλο μας τὸ δίκιο, πῶς συγγραφεὺς
καὶ γιαντροὶ ἔχουν κάνει κάτσια μυστικὴ ἐταιρεία
με σκοπὸ νάνακαλύψουν τὸν ἡλίθιον Μαι-
κήραν ποῦ θὰ κερδοσκοπεύῃ τις ἀδιάντροπες ρε-
κλάμες τους.

"Ἀλλή ξήγησι δὲ χωρεῖ. Ὅτε ὁ κ. Δη-
μητρακόπουλος εἶναι τόσο μαρὸς νὰ πιστεύῃ ὅσα
γράφει καὶ ὅσα τοῦ γράφουνε, οὔτε οἱ γιαντροὶ
μας τόσο ἀστοιχείωτοι νάναγνωρίζουνε γὰρ
συνάδεσφό τους ἐκείνον ποῦκανε τὴν τρομερὴν
ἀνατομικὴ ἀνακάλυψιν πῶς ὁ «ὀμφαλὸς εἶναι
ἡ κορυφὴ τοῦ στομάχου». Εἶναι τόσο ξυπνοὶ
ὅλοι τους, καὶ γι' αὐτὸ δὲ βαλδήκανε νάπο-
κουτιάνουνε τὸν κόσμο.

Ο ΘΕΟΤΟΚΗΣ

μᾶς τὰ εἶπε παστρικά καὶ ξάστερα στὴ Βουλὴ· ἡ
θῆχουμε στρατὸ ἢ δὲ θῆχουμε. Σήμερα βέβαια δὲν
ἔχουμε. Μὰ γὰρ νῆχουμε ὅστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια.
πρέπει γὰρ μερικὰ χρόνια νὰ μὴν ἔχουμε αὐτὸ ποῦ-
χουμε σήμερα καὶ τὸ λέμε στρατὸ.

"Ἀληθινὰ καὶ τίμια λόγια—δὲν τὸ κρύβουμε, καὶ
ὡς φωνάξανε οἱ ἀντιπολιτευόμενοι πῶς αὐτὸ ποῦ ζη-
τάει ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ «ἀφο-
πλισμὸς τοῦ Κράτους». Παραδέχονται δηλ. οἱ ἀντι-
πολιτευόμενοι πῶς σήμερα εἶναι ὀπλισμένον τὸ Κρά-
τος. Τὸ λένε μοναχά, μὰ δὲν πιστεύουμε καὶ νῦν
τὸ παραδέχονται. Εἶναι πᾶς καιρὸς νὰ πάψουμε νὰ
λέμε ὅ,τι δὲν πιστεύουμε, γιὰτὶ μετὰ τὸ νὰ λέμε καὶ
νὰ παραλέμε πῶς ἔχουμε στρατὸ, πάθαμε τὸ ματσά-
ραλίκι τοῦ 97 καὶ δὲν ἀξίζει νὰ πάθουμε καὶ ἄλλο
τίτιον ἀργότερα.

Τ' αἰγὰ βᾶφουνται μετὰ μισογὰ καὶ ὁ στρατὸς γί-
νεται μετὰ πρᾶδες. Νὰ παρακαλέμε μοναχά, ἅμα
βρεθῶν οἱ παράδες, νὰ βρεθῶν κ' οἱ ἀθρόοι ποῦ
θῆχουν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁρμήν νὰ δουλέψουν τίμια
καὶ νῦν τὸν φτεράζουμε.

Αὐτὸ ταιριάζει νὰ πῇ κανεὶς ὅστερ' ἀπὸ τὰ λό-
για τοῦ Θεοτόκη, καὶ τίποτ' ἄλλο.

ΚΑΛΑ

καὶ ἄγρια τὰ βρίσκουν ὅλοι τὰ καινούρια Κυβερνητικὰ
νομοσχέδια, ἀλλὰ...—βλέπετε αὐτὸς ὁ διάλογος ὁ
ἀλλὰ ἐμποδίζει πάντα νὰ γίνῃ τίποτα καλὸ στὸν
τόπον μας—ἀλλὰ, ποῦ λέτε, «προσπορεύουν εἰς τὰ
ἴδια συμφέροντα πολλῶν βουλευτῶν».

Καταλάβετε τί τρέχει; Ὁ βουλευτὴς στέλνεται
στὴ Βουλὴ νὰ κοιτάξῃ τὰ συμφέροντά του, καὶ ὅταν
τύχῃ τὰ συμφέροντα τοῦ κ. βουλευτῆ νὰ μὴ συμφω-

νοῦνε μὲ τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα, ὁ κ. βουλευτὴς θὰ πολεμήσει τὸ ἔθνος καὶ ὁ κ. Λαὸς—γιατὶ αὐτὸς, θαρροῦμε, εἶναι τὸ ἔθνος—θὰ καθίσει μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ θὰ τὸ ξεσταυρώσει αὔριο πῶς θὰ ξαναψηφίσει τὸν ἴδιον τὸν κ. Βουλευτὴ καὶ θὰ τὸν ξαναστελεῖ στὴ Βουλὴ νὰ ξανακοιτάξει πάλι τὰ συμφέροντά του.

Ἔτσι πολιτεύονται: στὸ Ρωμάνικο καὶ νὰ μᾶς συμπαθεῖτε!

ΕΝΑ

πολύ δυνατὸ ἄρθρο δημοσίεψε τὸ «Ν. Ἄστυ» τῆς περασμένης Πέμπτης μὲ τὸν τίτλο «Ὡ, Σύνταγμα κακόμοιρο!» Στὸ ἄρθρο αὐτὸ γίνεται κουβέντα γιὰ τὸ κουρελιασμένο Σύνταγμα μᾶς καὶ γιὰ τοὺς στρατιωτικὸς βουλευτὰς ποὺ τώρα ζητᾶει ἡ Κυβέρνηση μὲ τὰ καινούρια τῆς νομοσχέδια νὰν τοὺς βγάλει ἀπὸ τὴ Βουλὴ καὶ νὰν τοὺς στείλει στὸ στρατὸ νὰ κοιτάξουν τὴ δουλιὰ τους.

Ἡ Πολιτεία λέει τὸ «Ν. Ἄστυ», θὰ πῇ στὸν ἀξιωματικὸ: «Δὲ σὲ προδίδῶ, ὅσο δὲν ὑπερετεῖς στὸ στρατὸ, ὅσο δηλ. δὲ γίνεσαι ἱκανὸς νὰ προδίδῃς στείς».

Κι ὅταν ἡ Πολιτεία λέει αὐτὰ τὰ λογικά, ὀρθὰ, πατριωτικὰ καὶ συνταγματικὰ λόγια, οἱ ὑπερσυνταγματικοὶ σοὺ ἀπαντοῦν:

—Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! Νὰ μὴ πολιτεύονται οἱ ἀξιωματικοί; Πάνε οἱ θεοὶ!

Κι ὅταν τοὺς πῆ:

—Τότε νὰ μεταβάλουμε λοιπὸν τὸ Σύνταγμα! Σοὺ ἀπαντοῦν:

—Αὐτὸ τὸ θεσπέσιο Σύνταγμα θὰ μεταβάλουμε;

Ἄλλὰ μήπως ὅσοι—μιλάει πάντα τὸ «Ν. Ἄστυ»—πρεσβεύουν καὶ δογματίζονται ἐστὶ σοὺ λέν καὶ «Δὲ θέλουμε στρατὸ»;

Οὐτε αὐτό. Σοὺ λένε σ' ἄλλους τοὺς τόνους:

—Στρατό! Στρατό! Στρατό!

Τώρα πῶς μπορούμε νάχουμε στρατὸ μὲ τέτλια χάλια, ἄλλο ζήτημα ποὺ οὔτε τὸ «Ν. Ἄστυ» οὔτε ἐμεῖς μπορούμε νὰν τὸ λύσουμε. Ἰσως νὰν τὸ κόβουν, ἀλλὰ Γόρδιο δεσμό, μὲ τὴ συνυφασμένη σακαράκα τοὺς οἱ στρατιωτικοὶ βουλευτὰδες.

Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

τῆς Κύπρου ποὺ γιομίζει κάθε τόσο τὴν «Ἀλήθεια» τῆς Λεμεσοῦ μὲ ψευτιές, τσαμπουνάει πάλι τὶς προάλλες χίλιες δυὸ ἀνοησίες γιὰ τὸ Γλωσσικὸ ζήτημα, ποὺ δὲν ἀξίζουν οὔτε νὰ γελάσει κανεὶς μ' αὐτιές. Σὲ δυὸ μοναχὰ ψευτιές του θάπληκτουμε—γιὰ στερνὴ φορὰ—κ' ἐπειτα πῶς ἂς λέει ὅ,τι θέλει κανεὶς δὲ θὰν τὸν ἐνοχλήσει.

Ὁ Λογιώτατος λοιπὸν—ποὺ τώρα ὑπογράφεται καὶ μὲ ψεύτικο ὄνομα, Ν. ΚΑΛΑΣ—λέει πῶς στὰ 1901 ποὺ γνώρισε τὸ διευθυντὴ τοῦ «Νουμᾶ» στὴν «Ἐστία» (ὁ διευθυντὴς τοῦ «Νουμᾶ» δὲ γνώρισε ποτὲ οὔτε κανέναν Καλὰ οὔτε κανέναν Κακά) τὸν ἐγνώρισε γιὰ «καθαρευουσάνον καὶ ὑπὸ τοιαύτην ιδιότητα ἤρχισε τὸν «Νουμᾶ». Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Νουμᾶ» στὰ 1900 τύπωσε τὴ Λαϊκὴ ἀνθολογία τοῦ ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ δείγμα καθαρευουσιανισμοῦ εἶναι κ' εἶχε δημοσιεύει τόσα καὶ τόσα ἄρθρα ἴσαμε τότε στὴ δημοτικὴ καὶ γιὰ τὴ δημοτικὴ.

Παραπάνου κουδέντα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἀξίζει νὰ γίνει.

Ἡ δευτέρη ψευτιά τοῦ Κυπριώτη Λογιώτατου εἶναι πῶς ὁ κ. Ψυχάρης προσπάθησε ἀνὰ ἰδρύση τὸν Σύλλογον τῆς Ἑθνικῆς Γλώσσας, ἐνῶ ὅλοι ἐδῶ τὸ ξέρουν πῶς ὁ κ. Ψυχάρης οὔτε ἀνακατάθηκε καθόλου μ' αὐτὸν τὸ Σύλλογο.

Λέει κι ἄλλα χοντὰ ψέματα ὁ Λογιώτατος: μὰ ποῖος Λογιώτατος σήμερα δὲ λέει ψέματα ὅσα θέλει νὰ χτυπήσει τὴν Ἀλήθεια!

Ὁ φίλος κ. Μ. Φραγκοῦδης τῆς «Ἀλήθειας» καλὰ θὰ κάνει νὰ καθαρίσει τὶς στήλες του ἀπὸ τέτιο σαλίγκαρο.

ΚΑΘΙΟΣ

φίλος μᾶς γράφει πῶς μπορούσε ἀξιόλογα ἡ Κυβέρνηση, μὲ καὶ τὰποφάσεις νὰ κλείσει γιὰ κάμποσα χρόνια τὶς στρ. σχολές γιὰ νὰ σταματήσει λίγο τὴν ἀξιωματικοποίηση, μπορούσε, λέει, ἡ Κυβέρνηση τὸ ἴδιο μέτρο νὰ ἐφαρμόσει καὶ στὸ Πανεπιστήμιο.

Καὶ συμπεραίνει ὁ φίλος: «δὲν παραγίνανε μοναχὰ οἱ ἀξιωματικοί: παραγίνανε κ' αἱ ἐπιστήμονες καὶ πρέπει νὰ γίνει καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ προϊόντα κάπια παρακράτηση γιὰ νὰ μπόρῃσι ἔτσι νὰ πάρει λίγο πένου τοῦ αὐτοῦ ὁ τόπος».

Δὲν ξέρουμε ἂν ἔχει πέρα πέρα δίκιο ὁ φίλος, μὰ τὴν τυπώνουμε τὴ γνώμη του καὶ ἂς τὴ συζητήσουν οἱ ἀναγνώστες μᾶς—κατὰ τὸ κέφι του ὁ καθένας καὶ κατὰ τὶς ιδέες του.

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ

ΚΗΡΥΜΓΑ

Ὁ λαὸς ὁ καθημένοσ ἐν σκότει: εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοὺς καθημένους ἐν χάρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς.

Ματθ. 4.

Ὁ περὶ βροντόφωνος ἀπ' τοὺς Προφῆτες Ἡσαΐας προλέγοντας τοῦ κόσμου τὴν κατάστασιν στὸν καιρὸ ποὺ θὰ ἐρχόντανε ὁ Χριστὸς καὶ τὴ δύναμιν τοῦ λόγου καὶ τῆς διδασκίας του λέγει αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἐσὺ γῆ τοῦ Ζαβουλὼν καὶ γῆ τοῦ Νεφταλείμ, σὺ δὲ δρόμος τῆς λίμνης, ἀντίπερα ἀπ' τὸν Ἰορδάνη, ἐσὺ Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθισμένος ἐν σκοτάδι, φῶς εἶδε μέγα καὶ τοὺς καθισμένους ἐν τόπο κ' ἡσυχίας θανάτου φῶς τοὺς ἀνέτειλεν. Αὐτὰ τὰ λόγια λέγει κλειοῦνε τὴν κρίσιν γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου καὶ τοῦ παλίου καὶ τοῦ νέου. Σκοτάδι, τόπος κ' ἡσυχίας θανάτου τοῦ κόσμου ἡ ζωὴ, μακριὰ ἀπ' τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ. Φῶς μέγα, φῶς ὅχι: στὸ βασίλειμά του, παρὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς Ἀνατολῆς του, ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ὅλα τὰνάποδα: χωρὶς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ οὔτε φῶς τοῦ ἡλίου, οὔτε τῆς Δύσης τὰ τρανταφυλλένια χρώματα, οὔτε τοῦ φεγγαριοῦ ὁ χλωμὸς τρεμόφειγος, οὔτε τῆς ἀστροφειγίας τὸ ἡσκιωμένο φῶς: σκοτάδι παχὺ, βαχλιασμένο κ' οὐγρὸ τοῦ τάφου σκοτάδι, τοῦ θανάτου μαῦρες πτεροῦγες. Μὲ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, φῶς μέγα, φῶς πέρα στὴν Ἀνατολὴν ποὺ δείχνει πῶς ἐξέπῃσεν τοῦ ἀκολουθεῖ μέρα ἡμέλουσιν καὶ φωτερῇ. Σκοτάδι καὶ θάνατος ἀπ' τὴν μιὰ ζευγαρωμένα, φῶς καὶ ζωὴ ἀπ' τὴν ἄλλη ἀδερφομένα, αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα ποὺ μὲ λίγες λέξεις μᾶς παρουσιάζει ὁ μεγαλόφωνος προφῆτης.

Καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ αὐτοῦ πάντα θὰ πετᾷ ἀπάνω στὸν ὁρίζοντα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τῆς ζωῆς τῶν λαῶν, τὸν ὁρίζοντα τῆς ζωῆς τῶν ἐθνῶν. Τὸ σκοτάδι εἶναι ὁ θάνατος καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐθνῶν. Νὰ ἐμεῖς τὸ ἔθνος, ὅπου ἐβγαλε φῶς καὶ γνώση, σ' ὅλον τὸν κόσμον, ποῦ εἴμαστε σήμερα; Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ψευτιάς καὶ τῆς ἀγνοσίας, τεντωμένοι ἀποκᾶτω στὸ φαρμακωμένο δέντρο τοῦ θανάτου. Εἶναι τόσο παχὺ ὁλόγραφός μᾶς τὸ σκοτάδι ποὺ οὔτε βλέπομε οὔτε νοιώθουμε τί τρέχει κοντὰ μᾶς: λόγια μονάχα, λόγια, λόγια, ὅπως κάνουνε κ' οἱ τυφλοὶ ποὺ πάντα σκοτάδι εἶναι ξαπλωμένο μπροστὰ τους. Σκοτάδι παντοῦ. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν μᾶς, τὴν κοινωνίαν μᾶς, εἰς τὰ ὑπουργεῖα μᾶς, στὴν Παιδείαν μᾶς, τὴν Δικαιοσύνην μᾶς, τὸ καθεστὸς μᾶς μικρὸ ἢ μέγα. Ἡ ἐκκλησία μὲ τὸ σκοτάδι τοῦ τύπου κλείει μπρὸς στὸν

κόσμον τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. Ὅταν βλέπω ἀπ' τὸ θυμιατὸ μέσα στὴν ἐκκλησίαν νὰ σηκώνεται ψηλὰ σιγὰ σιγὰ τοῦ λιθανιστοῦ ὁ μυρισμένος καπνὸς, βρίσκω τὸ σάρκωμα τοῦ τύπου ποὺ πνίγει τὴν γνώσιν τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς θέλησιν τοῦ Θεοῦ. Καπνὸς μυρωδάτος, τύποι παχουλοὶ, νὰ ἡ θρησκεία μᾶς: κ' ὁ χριστιανικὸς λαὸς; Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, λαὸς καθισμένος ἐν σκοτάδι, ἐν τόπο καὶ ἡσυχίᾳ θανάτου. Ἡ κοινωνία μᾶς; Τὸ ἴδιο καὶ χειρότερον. Ποῖος ἀνάμεικτος στὴν κοινωνίαν θέλησε ποτὲ νὰ ἰδῇ τὴν ἀλήθειαν; ποῦ φάνηκε τὸ φῶς; Μέσα στὴν κοινωνίαν ὁ πρόστυχος τιμιέται, ὁ κουδουνιζὼν τὸ πουργί του, κ' ὁ τίμιος καταφρονεῖται: γιατί ἀπ' τὴν τιμιότητά του ἀπόμεινε φτωχός. Κι' ὅχι μονάχα αὐτό: ὁ ἀρχοντοπρόστυχος λογιέται ἐξυπνος, καὶ ὁ φτωχοτίμιος κουτός. Ὅλοι ξέρουμε τὴν ἀλήθειαν καὶ κανέναν δὲν θέλει νὰ τὴν πῇ, κανέναν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Πάμε στὴν ἀλήθειαν νὰ ψηφίσουμε τοὺς ἀρχόντους μᾶς, τοὺς βουλευτὰδες μᾶς, τοὺς δημάρχους μᾶς. Ξέρουμε πῶς ὁ τάδε ὑποψήφιος εἶναι τοῦ σκοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, τῆς ὀργῆς καὶ τῆς κατάρας, καὶ τότε ψηφίζουμε, γιατί εἶναι ἀπ' τὸ κόμμα μᾶς: ὁ ἄλλος ὑποψήφιος ξέρουμε πῶς καὶ τίμιος εἶναι καὶ φωτισμένος καὶ τὴν πατριδα ἀγαπᾷ, τότε μαυρίζουμε ὅμως γιατί δὲν εἶναι ἀπ' τὸ κόμμα μᾶς. Σκοτάδι παραδέρνει τὸ μυαλό μᾶς, θάνατος ἔχει ξυλιασμένα τὰ χέρια μᾶς. Κι' ἔτσι παντοῦ στὴ δουλειὰ μᾶς σὲν περίπατό μᾶς, σὲν ταξιδία μᾶς, σὲν θεγγίρες μᾶς, σὲν παντρίες καὶ σὲν κουμπάριας μᾶς ἀκόμα. Τὸ ἴδιο καὶ πῶς μαῦρο σκοτάδι παρακλύζει καὶ τὰ ὕπουργεῖα μᾶς. Πολὺ καλὰ ξέρε ὁ ὕπουργός πῶς ὁ τάδε Εἰσαγγελεὺς κ' ὁ δὲ Δικαστὴς εἶναι τίμιος ὑπάλληλος κ' ἄλλοινοὶ πατριώτες: ὅταν ὅμως κανέναν ἀρχοντογαριχτὴ ἢ κανέναν ἀρχοντοτραμποῦκο, ποὺ περὶ τὸ κόμμα, τὸν ἀδράξῃ ὁ καλὸς ἐκείνος ὑπάλληλος ἀπ' ταῦτα γιὰ δέκα ἢ γιὰ ἑκατὸ κακουργήματα, αὐτὸς τοῦ βίχνει τὴν μετάθεσίν του ἢ τὴν πᾶψιν του, κ' ὁ καλὸς ἐκείνος ὑπάλληλος ἢ νεκρώνει τὸν ζῆλό του καὶ γίνεται κ' αὐτὸς σὰν τοὺς ἄλλους ποσαπαίρηδες, ἢ ἀφροῦ τὰ χεῖλ' ἀπ' τὸν καμὸ ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ δουλέψῃ, ὡς ἤθελε, τὴν ἀγαπημένην του πατριδα. Μὰ σκοτάδι παχὺ, ποῦ τὸ πιάνης σὲν χέρια, νὰ θάνατος ἀληθινὸς κ' ὅχι ἡσυχίας θανάτου. Καὶ ἡ Παιδεία μᾶς; Ποῖο ποτάμι θὰ μᾶς δώσῃ πλημμύραν δακρύων νὰ κλάψουμε γιὰ τὴν παιδείαν μᾶς; Ποῦ εἶναι ὁ Περσείας ποὺ θὰ θρηνήσῃ τὸ ἔθνος μᾶς, ποῦ ὕστερα ἀπὸ παιδείαν βδομητάρχηρον, θεάτυφλο παραδέρνει μέσα στὸ παχὺ τῆς ἀγαμματοσύνης σκοτάδι, γιατί ἔτσι τὸ καταδίκασε ἡ βλακεία κεινῶν, ὅπου εἶχανε τὸ χρέος νὰ το φωτίσουν καὶ νὰ το γραμματέψουν; Καὶ ἡ Δικαιοσύνη μᾶς; Σκοτωμοί, λαθωμοί, ἀρπαγές, κλεψιές, ἀτιμίες, ψευτοκρίσεις, ὅλα τὰ κακουργήματα, ποῦ σημαδεύει ὁ Ποινικὸς νόμος, ἀμέτρητα σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας τὴν παραστέκουνε, ἀθάνατο μνημοῦρι τοῦ ξεπεσμοῦ τῆς. Σκοτάδι λοιπὸν κ' ἐδῶ, καὶ τὸ σκοτάδι εἶναι θάνατος.

Θεὲ μεγαλοδύναμε, Θεὲ ποῦ εἶσαι τὸ ἀκούμητο φῶς τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς σπλαχνίας ἢ ἀστείρευτη πηγὴ, λυπήσου ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ λαὸ σου καὶ στείλε του φῶς καὶ γνώσιν. Ὅπως ἐκαταντήσαμε, μονάχα τὸ παντοδύναμο χεῖρ σου μπορεῖ νὰ μᾶς λευτερώσῃ ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ τὸ θάνατο. Ἐμεῖς γενήκαμε ἡ Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθημένοσ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου. Καυκίωμαστε πῶς εἴμαστε βλαστάρια κεινῶν ποῦ πρὶν ἔρτης στὸν κόσμον ὁ ἴδιος μὲ σάρκα ἀνθρώπου, πῆρνε μιὰν ἀχτί-